

„Több ez egy szívet melengető történetnél.”
– Elizabeth George, 5*, goodreads.com –

Arthur, a király

A kutya, aki átszelte a dzsungelt, hogy otthonra leljen.

finep ●
selection

MIKAEL LINDNORD

MIKAEL LINDNORD

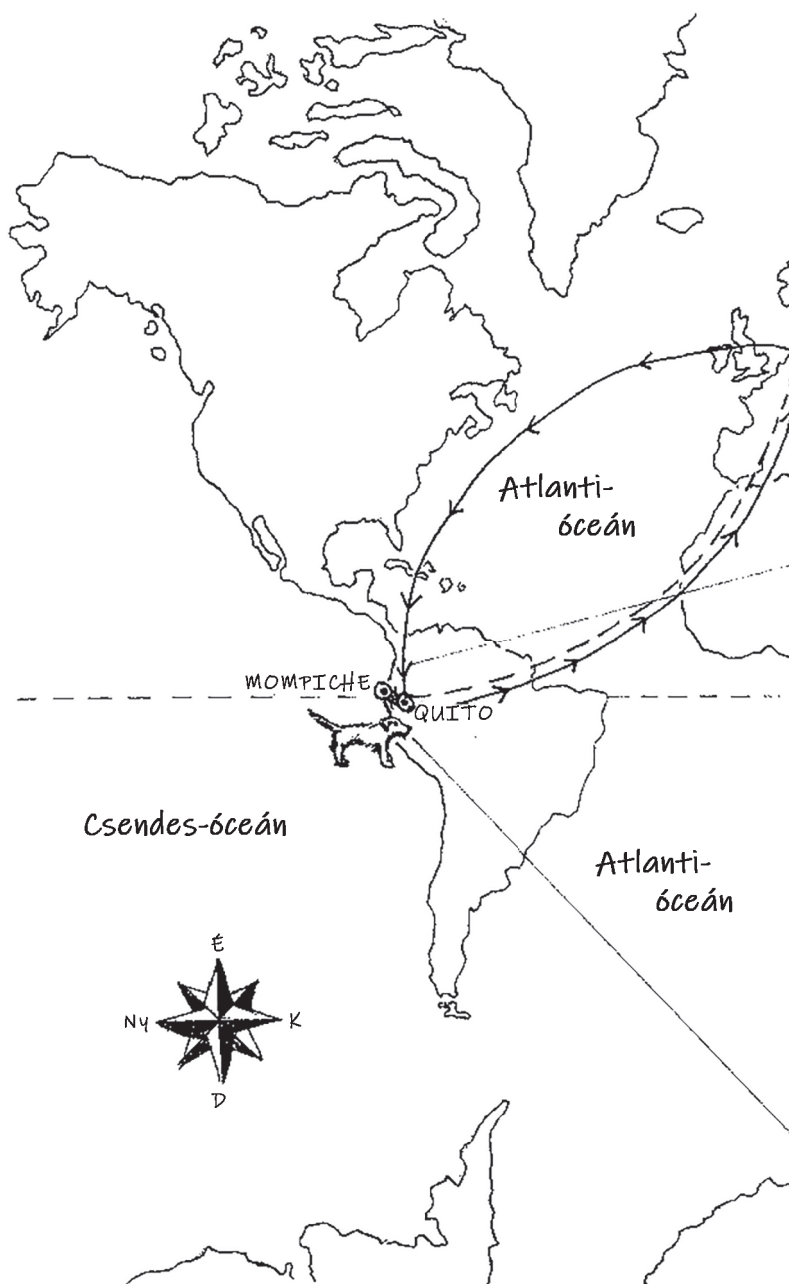
Arthur, a király

A kutya, aki átszelte a dzsungelt, hogy otthonra leljen.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*„Sosem terveztem, hogy kutyám lesz.
De úgy érzem, van bennem valami Arthurból.
Az, hogy találkoztam Arthurral, és hazahoztam,
a legjobb dolog, amit valaha is tettem.”*

1. fejezet

Ígéretes kezdet

„A kalandversenyzők nem normális emberek.”

Örnsköldsvik, 2015. november

Éjjel fél tizenkettő van, és épp kezdek belejönni a postaládámban felhalmozódott e-mailek megválaszolásába. Alig pár nap múlva indulunk Brazíliába az Adventure Racing világbajnokságra, az idei versenynaptár kétségkívül legkiemelkedőbb eseményére. Millió

dolgot kell még megszervezni addig, és az íróasztalomat elárasztották a listák a bepakolásra váró dolgokról és mindazokról a teendőkről, amiket indulás előtt még el kell végeznünk a csapattal.

Kint süvít a szél, és az eső is eleredt, de az emeleten berendezett iroda kellemes meleg. Meleg és kényelmes – és egy kicsit ázottkutyaszagú. A lábam egyáltalán nem fázik, de ha fázna, csak pár centivel kellene arrébb tennem, és máris jó melegben lenne az ismerős, bundás test alatt.

Arthur.

Az íróasztal alatt fekszik, félálomban kicsit arrébb rakja a bal első mancsát, és hamisítatlan arthurossz pozícióba rendezi. Elég csak lehunynom a szemem, és máris magam előtt látom a kedvenc pózban. Testét hosszan kinyújtva enyhén zihál, oroszlánszerű fejét reménytelenül felém fordítja, és egyik mellső lábát maga alá gyűri, mintegy elrejtve mások elől. Nem kell benézni az íróasztal alá, hogy tudjam, mit csinál éppen. A szuszogásából és elégedett sóhajából tudom, hogy kényelemben helyezi magát, amíg én dolgozom.

Helena és a gyerekek lent alszanak. Ritkán esik meg, hogy ilyen nyugalom van, leginkább nyüzsgés és zaj jellemzi a házat. A kétéves Philippa tökéletes és imádni való, és a világon bármit megtennék érte, de miközben folyamatosan újabb kalandokra és játékokra szomjazik, sokszor felébreszti a kisöccsét.

Thor mindössze három hónapos, ezért még nem várható el tőle, hogy tudja, mikor van itt az ideje a játéknak, és mikor az alvásnak. Általában nagyon jól viselkedik – eszik, alszik, eszik, alszik és nagyjából ennyi –, de olykor elég hangos tud lenni ő is. Gondolom, ha az embernek két három éven aluli gyereke van, számolnia kell ott-hon a zajjal és némi rendetlenséggel.

Ám mindezek közepette ott ez a nyugodt jelenlét, és miközben belesek az íróasztal alá, csak hogy ellenőrizsem, Arthur bizakodón rám néz, azzal a nézésével, amit sosem fogok megunni. Megvakarom a fejét, közvetlenül a füle tövéénél. A bundája szinte mindenütt mély aranybarna, kivéve a fülét, ami – köszönhetően az Arthurt alkotó kutyaének egyedi keverékének – narancsos árnyalatú. Imádom ezeket a füleket, és azt is, ahogy lobognak a szélben, amikor a gazdájuk a hegytetőn rohan.

De most nem szaladgál, hanem álmos elégedettséggel fekszik mellettem. Boldog, hogy biztonságban tudhat, fejét a lábára hajtja, és lehunyja a szemét.

Miközben az utolsó simításokat végzem az éves verseny előkészületein, nem tudom megállni, hogy ne nézzek csodálattal Arthurra.

Tavaly ilyenkor még azt sem tudtam, hogy létezik. Az meg végképp eszembe sem jutott, hogy hozzám fog tartozni, és a családuk tagja lesz. Azon gondolkodtam, milyen rendkívüli, hogy itt vagyunk együtt, pedig minden ellenünk szólt...

– Nem, Mikael, te nem. Te nem játszol. Nem vagy elég jó.

Abbahagytam a hokikorcsolyám befűzését, és rémülten néztem az edzőre.

– Maradhatsz, ha akarsz – folytatta –, de nem játszatsz. Azt javaslom, pakold össze a holmidat, és búcsúzz el.

Megfordult, kísértált az öltözőből, és kiment a jégre, hogy beszéljen a többiekkel. Három srácot kivezetett a pályára, és belekezdett egy új edzésgyakorlatba. Ahogy tovasuhant, úgy tűnt, fogalma sincs arról, éppen milyen súlyos csapást mért rám.

Összeszorult a gyomrom. Nem. Vagyok. Benne. A. Csapatban. Tizenhét éves voltam, és amióta az eszemet tudtam, semmi más nem akartam, mint bekerülni a hokicsapatba, csak ezért küzdöttem, csak ezért edzettem az elmúlt öt évben. Egyetlen edzést sem hagytam ki, és mindent megcsináltam, amit kértek tőlem. Minden tőlem telhetőt megtettem, szezonon kívül és pihenőnapokon is edzettem. Az összes energiámat, mindent beleadtam.

Az egész pálya mintha az edző szavait visszhangozta volna: „Nem vagy elég jó.” Lehajoltam, hogy visszagyömöszöljem a felszerelésem a táskámba, és közben igyekeztem elrejteni az arcomat. Miután elpakoltam a cuccomat, az iskolatársaimra néztem. Akkor még nem tudtam, hogy több mint húsz év telik majd el, mire újra beteszem a lábam abba az öltözőbe.

A többiek úgy indultak a jégre és álltak neki edzeni, mintha mi sem történt volna. Senkinek sem tűnt fel, hogy Mikael Lindnordnak a lelke mélyén összetört valami aznap.

Annak, aki Örnsköldsvikben, Svédország északi részében nőtt fel, a jégkorong maga a Szent Grál. Valójában mindenkinek, aki

Svédországban született. Furcsák vagyunk ebből a szempontból: lehetsz középszerű bármiben, teljesen rendben van, a középszerű is jó, de ha valamiben igazán kiemelkedőnek kell lenned, akkor az a hoki. Ez az a sport, ami minden más sportágnál – még a focinál, a tájfutásnál és a sélésnél is – nagyobb tiszteletet parancsol.

Kisgyerekkorom óta szívemet-lelkemet beletettem a sportba. Nem vagyok született tehetség, de mindig szerettem mozogni, és eléggé versengő alkat vagyok. Évekkel korábban, talán tízéves koromban, egy iskolai röplabdaedzésen vettem részt. Csak egy edzés volt, az eredmény nem igazán számított, ám amikor az edző elkiáltotta magát, hogy „kint”, mivel a labda érintette a plafont, én is a plafonon voltam. Meg voltam győződve, hogy a labda még játékban van, és nem akartam elfogadni az edző ítéletét. Biztos nehéz volt bánni velem annyi idős koromban, de elszántan nyerni akartam. Még edzésen is.

Úgy gondolom, az edzők láthatták rajtam, mennyire eltökélt vagyok és mennyire igyekszem, ám a végén mégsem bizonyultam elég tehetségesnek.

Emlékszem, aznap hazafelé menet azon gondolkodtam, hogyan mondjam el a szüleimnek, hogy nem kerültem be a csapatba. Tudták, milyen sokat jelentett ez nekem, arról nem is beszélve, hogy az elmúlt tizenkét évben anyám ideje nagy részében engem fuvarozott a soha véget nem érő hokiedzésekre és egyéb sporteseményekre. Feltételezem, eléggé unatkozhatott, miközben a kocsiban várt rám, de ha így is volt, sosem tette szóvá. Egyszer úgy esett, hogy ő volt a gyerekére várakozó utolsó anyuka. Eltévedtem ugyanis egy tájfutó versenyen, és jócskán lemaradtam a többiektől. Ez azonban nem akadályozott meg abban, hogy érintsem az összes ellenőrző pontot, és lepecsételtessem az ellenőrző kartonomat. Azt mondták, hogy

menjek végig a távon, így hát ezt tettem, végigmentem. Visszatekintve most már látom, hogy sosem akartam feladni.

Apám a hadseregben szolgált, az ENSZ-nek dolgozott, de hogy pontosan mit, akkoriban nem igazán értettem, és amúgy sem beszélt róla sokat. Annyit azonban tudtam, hogy a munkája fontos, és elég sok idejét felemészti.

A munkájából kifolyólag lehetősége volt egy év külszolgalatra, ami nem volt kötelező, de ő szerette volna kipróbálni. Így hát a szüleim, a hétéves húgom és én, aki akkor tizenkét éves voltam, magunk mögött hagytuk Svédországot, és a világ másik végébe költöztünk. Az első hat hónapot Damaszkuszban töltöttük, majd újabb hat hónapot Kairóban.

Ma már hálás vagyok, amiért egy évet külföldön élhettem, ráadásul ennyire más, ijesztően ismeretlen helyeken. Visszatekintve a sok, nem éppen kellemes tapasztalatra, amit életem során átéltem, úgy gondolom, rengeteget tanultam belőlük, olyasmit, ami segít jobban eligazodni a világban.

Ám akkoriban egyáltalán nem így éreztem. Ami pedig az iskolát illeti, ott vajmi keveset tanultam. Damaszkuszban pakisztáni iskolába jártam, ahol a tanárok egyenesen brutálisak voltak. Az összes tanóra angolul zajlott, amit én akkoriban még nem beszéltem valami jól. A matek ment a legnehezebben (valójában az összes reáltárgyból és mindenből, aminek köze van a számokhoz, elég gyenge voltam), úgy-hogy képzelhetik, mint átlagos svéd fiúnak milyen nehezemre esett angolul tanulni a matematikát. Előfordult, hogy másnapra be kellett

magolni a szorzótáblát, és ha nem tudtam felmondani – ami gyakran előfordult –, megverték. Anyám ugyan segített megírni a házi feladatokat, de órán egyre-másra rosszul feleltem, ezért a tanár mindig meg-rángatta a fületem. Keményen megragadta, és jó erősen előrehúzta. Csodálom, hogy nem lett nagyobb a fülem, és nem áll furcsán előre.

Nagyon nehezen éltem meg ezt az időszakot. Nem elég, hogy állandóan bántalmaztak, még honvágyam is volt. Rettenetesen hiányzott Svédország és az otthoni barátaim. Végül apám bement az iskolába, és megmondta az igazgatóknak – két elég félelmetes nőnek –, hogy nem elfogadható így bánni egy svéd állampolgárral, még egy kicsivel sem. Ezek után a verések abbamaradtak, de a tanítás végére mindig nagyon elfáradtam, és utána még házi feladatot is kellett írnom, amivel az esti lefekvésig elment az idő. Folyamatos büntetésként éltem meg az egészet; úgy gondolom, nem ilyennek kellene lennie egy iskolának. Az emléke a mai napig, harminc év távlatából is kísért.

Ám a Damaszkuszban, majd Kairóban töltött idő megmutatta, hogyan élnek együtt az emberek, illetve hogyan is *kellene* együtt élniük. Már magában az felért egy leckével, hogy megfigyelhettem, a különböző kultúrájú emberek hogyan jönnek ki egymással. És mert nekem annyira nehezen ment más nyelven tanulni, mint az anyanyelvem, mindig is együtt fogok érezni azokkal, akiktől egy idegen országba érkezve azonnal elvárják, hogy idegen nyelven intézzék ügyes-bajos dolgaikat.

Nem sokkal azután, hogy hazatértünk Svédországba, Örnköldsvikbe költöztünk, abba a városba, ahol jelenleg is élek. Csodálatos

szeglete ez a világnak, ahol bárki síelhet, túrázhat, biciklizhet, úszhat, egyszerűen sportolhat, alig pár percre az otthonától.

A város egy gyönyörű szigetcsoporthoz szívében helyezkedik el, a terület pedig Höga Kusten – Magas-part – néven ismert. Fantasztikus vidék a meredek dombjaival, kis szigeteivel és erdőségeivel – egész évben gyönyörű, az ösvényei pedig a leglátványosabbak közé tartoznak a világon.

Miközben cseperedtem, ha éppen nem jégkorongoztam, akkor bicikliztem, síeltem – gyerekkoromban nagyszerű síszüneteink voltak –, vagy korcsolyáztam. Szerettem korcsolyázni, annak ellenére, hogy hosszú éveken keresztül volt némi problémám ezzel kapcsolatban: a korcsolyám nem igazán passzolt a lábamra. Ahányszor felvettem, komoly kínokat kellett kiállnom. Körülnéztem, és úgy tűnt, a többiek egyáltalán nem zavarja a dolog. Azt hittem, hogy mindenkinek hasonlóképpen fáj, és nem értettem, miért nem látszik rajtuk. Csak évekkel később, amikor megfelelő méretű korcsolyám lett, jöttem rá, hogy ez milyen sokat számít – tulajdonképpen most, harminckilenc évesen jobban korcsolyázom, mint fiatalabb koromban, amikor heti öt-hat órát edzettem. Nyáron fociztam is, csak a szórakozás kedvéért, mert pontosan tudtam, hogy nem vagyok elég ügyes ebben a sportágban ahhoz, hogy sikereket érjek el benne.

Azon a nyáron végül, amikor nem kerültem be a hokicsapatba, történt valami, ami elvette a csalódottságom életét. Megismertem egy lányt, akit Helenának hívtak.

1993 nyara volt, véget értek a vizsgák, kint lehettünk a szabadban, és késő estig kimaradhattunk, nem is szólva a szüleink tudta nélkül, titokban fogyasztott alkoholról. A középiskolában tizenöt éves korom óta jártam egy lánnyal, vagyis már közel három éve együtt voltunk. A legtöbb barátomhoz hasonlóan én is eléggé felnőttnek

képzelttem magam, de visszatekintve a tizenhét-tizennyolc éves önmagamra, nem voltam valami tapasztalt. Attól, hogy barátnőd van, és rengeteget sportolsz, még nem leszel felnőtt.

Páran elhatároztuk, hogy elmegyünk egy belvárosi buliba, hogy megünnepeljük a szünidő kezdetét. Tudtuk, hogy legalább két másik iskolából is lesznek ott diákok, ezért arra számítottunk – főleg a szingli barátaim –, hogy új fiúk és lányok is lesznek majd. Ami csak jól sültetett el.

Zaj és sötét volt, ahogy ez általában lenni szokott az ilyen helyeken, de azonnal feltűnt egy csillogó szőke hajkorona a helyiség másik végében. Ahogy közelebb mentem, egy elképesztően bájos lányt láttam. Csak úgy ragyogott, vidám és gyönyörű volt. Beszélgettünk egy kicsit – már amennyire lehetet olyan zajban –, de aztán elbúcsúztunk egymástól. Megtudtam, hogy fiatalabb nálam, tizenhat éves, imád sportolni, különösen lovagolni. És egyedül érkezett. Én viszont nem, így hát mennem kellett.

A szívem mélyén éreztem, hogy ez most komoly, és tudtam, ahhoz, hogy léphessek, előbb szakítanom kell a barátnőmmel. Miután túl voltam a nehezén, „üldözőbe vettem” Helenát, ami korántsem bizonyult egyszerűnek. Amikor először megkérdeztem tőle, hogy találkozhatunk-e, azt mondta, nem lehet, mert éppen egy egyhetes lovastáborba indul.

Nem hagytam, hogy ez elkedvetlenítsen. Tudtam, mennyire fontos neki a lovaglás, és nem csak kifogásnak használta. Feltűnt, hogy egy kicsit ideges, ami megerősített abban, hogy találkozni akar velem. Szép lassan aztán megismerkedtünk, és egyre többet találkoztunk. Természetesen, amikor a lovaglás és a jégkorong engedte.

Később elmesélte, azonnal látta rajtam, hogy „nagyon különleges srác” vagyok. Hogy ez így van-e, nem tudom, de csodálatos

dolog, hogy még ennyi évvel később is úgy gondolja, különleges fickó vagyok.

Ha életünk szerelmével találkozni nagyon is felnőtt tapasztalat, akkor a hadsereg még inkább az. Tizennyolc éves koromban még kötelező sorkatonai szolgálat volt Svédországban, de 2010 óta már csak a hivatásos katonák vonulnak be. Szerintem sok minden szól a kötelező katonaság mellett. Fegyelemre szoktat és tartást ad, és közben sokat tanulhat az ember saját magáról. Számomra ez volt a hátralévő életem kezdete.

Tizenöt hónapot katonai szolgálatot vállaltam, a maximumot, bár a hokicsapattal történtek után kétségbeesetten bizonytalan voltam abban – sőt rettegtem attól –, hogy végig tudom-e csinálni. De eltökéltem, hogy bármit megteszek a siker érdekében.

Gyerekkoromban folyton azt mondogatták, hogy gyenge vagyok. Apám sosem várt tőlem túl sokat. Mintha csak tegnap történt volna, még ma is fülemben csengenek a szavai, amikor utólag bevallotta, nem hitt abban, hogy meg tudom csinálni. Talán azért gondolta így, mert a hadseregben szolgálva sok hozzám hasonló fiatalot láttam, akik nem bírták azt a fajta kemény, nehéz munkát, amit ott elvártak tőlük. De az is lehet, hogy azért támadt ez a feltételezése, mert tudta, hogyan viszonyulok a konfliktusokhoz – utálom, ami azt illeti; ha szembe kell szállnom valakivel, még jóval az eset után is rettenetesen érzem magam. De hogy gyenge lennék? Úgy éreztem, bizonyítanom kell, nemcsak magamnak, de apámnak és mindenki másnak is.

Az első fizikai erőnlétet és kitartást mérő tesztek után kezdtem hinni abban, hogy nekem volt igazam, és apám tévedett. Ez volt az a hely, ahova tartoztam.

Az első tesztek egyikén, amire nem messze a finn határtól, Svédország legészakibb városa, Kiruna hegyei között került sor, ötvenöten

indultunk útnak, ötvenkilós csomaggal a hátunkon, kizárólag a saját erőnkre támaszkodva. Ahogy egyre nehezebbé vált a terep, sorra estek ki az emberek. Nem számítottak arra, hogy sokan célba érnek, és az ötvenöt – fizikailag nagyon jó erőben lévő – katonából végül csak huszonketten lettünk zöldsapkások.

Nagyon boldog voltam, hogy bebizonyítottam, megvan bennem az a fajta kitartás, ami szükséges a győzelemhez. Úgy éreztem, ezzel megmutattam a tiszteknek, akik korábban ordítottak velem, és mindenféle sértésekkel illettek, hogy mire vagyok képes.

Később, amikor rajtam volt a sor, hogy vezessem a fiúkat, úgy gondoltam, ugyanúgy kell bánnom velük, ahogy velem is bántak. Egy nap, amit sosem fogok elfelejteni, ott álltam velük szemben, készen, hogy előadjam a beszédemet. Azt hittem, minél hangosabban kiabálok, minél jobban megalázom őket, annál keményebbnek fogok tűnni a szemükben, és annál inkább csodálnak majd. Talán arra gondoltam, minél nagyobb zajt csapok, annál kisebb az esélye, hogy fény derül arra, milyen bizonytalan vagyok valójában.

Egyáltalán nem ment jól. Elvörösödtem, a mondanivalóm egy részét elfelejtettem, a hangom megbicsaklott. Ám még ez után a balul sikerült beszéd után is úgy éreztem, megvan bennem mindaz, ami ahhoz szükséges, hogy sikeres legyek a seregben.

Attól kezdve hónapokon keresztül még a korábbiaknál is erőt próbálóbbr gyakorlatokon vettünk részt – azt hiszem, harcosokat akartak képezni belőlünk, olyanokat, akik végeznek az ellenséggel, mielőtt az végezne velük. A gyakorlatok zöme a védelemre összpontosult, és az orosz határ mellett zajlott. Minden nap más volt – volt, hogy kutyák üldöztek bennünket, volt, hogy más katonák. Sokszor elfogyott az élelmünk, és tűz alatt kellett képzeletbeli ellenséges vonalakon átjutnunk. És mint a filmekben akkoriban, az „ellenség” mindig keletről jött.

Ahogy teltek a hetek, bebizonyosodott számomra, hogy igazam volt – erős vagyok. Nemcsak fizikailag, de fejben is. Erős akaraterővel rendelkeztem. Volt, hogy két társunkat cipelnünk kellett, de még így is nyertünk. Képes voltam folytatni akkor is, amikor körülöttem már mindenki feladta; kiderült, hogy nagy erőtartalékaim vannak, és jól bírom alvás nélkül, jobban, mint bárki más.

Mindezek mellett még valamit felfedeztem, ami az egész életemet megváltoztatta. Rájöttem, hogy különleges hatással vagyok az emberekre: képes vagyok magammal ragadni őket. Nemcsak a szavaimmal, de a tetteimmel is. Megtanultam példát mutatni, és azáltal vezetni az embereimet. Nem kiabáltam, nem sértegettem őket, egyszerűen csak pozitívan álltam a dolgokhoz. Született vezető voltam.

Az egyik gyakorlat az erdőben zajlott, és dermesztő hideg volt. Zsibbasztó, lábujjfagyasztó hideg, amitől még az ember segge is befagy. Látszott a leheletünk, és hiába pislogtunk, a pára ráfagyott a szempillánkra.

Néhányan túl keménynek találták, nekem viszont a hideg és a kimerültség nem hogy nem okozott gondot, de még arra is volt energiám, hogy megmutassam nekik, minden rendben van, és képesek vagyunk együtt átvészelni az egészet. Ha segítünk egymásnak és megüünk tovább, együtt megcsináljuk. Egy vagy két emberünket cipelni kellett, egyik társunkban pedig tartani kellett a lelket, hogy képes legyen megmászni az utolsó hegyet is, ami előtt kis híján feladta. Így vagy úgy, de szerencsére mindannyiunkat élve juttattam el a célba.

Egyszer egy különösen nehéz hegyi gyakorlat után – amelyben a harmincfős csapatunk tíz napon keresztül menetelt nehéz terepen a mínuszokban –, a bázisra visszaérve azzal fogadtak bennünket, hogy másnap reggel újabb teszt vár ránk, méghozzá az egész sereggel szemben. Fájt mindenünk, betegek és kimerültek voltunk. Aligha

tűnt hihetőnek, hogy azt várják tőlünk, másnap hajnalban hozzuk a csúcsformánkat. A harmincfős csapatból huszonhatan ilyen-olyan indokkal vagy orvosi igazolással kivonták magukat a feladat alól.

Bár egy részem bízott abban, hogy csak arra kíváncsiak, megjelenünk-e reggel, hajnalban felkeltem, és szolgálatra jelentkeztem. Tényleg küzdenünk kellett. Komoly verseny volt, és már nem lehetett kiszállni. Így hát végigcsináltuk, futottunk, mint az örültek, és alig maradtunk le a győztesek mögött – összesítésben viszont az élen végeztünk.

Átléptük a célvonalat, majd kétrét görnyedtünk: teljesen kimerültünk, levegőért kapkodtunk, ám eléggé fel voltunk dobva attól, amit elértünk. A parancsnokunk odajött hozzánk.

– Jól van, fiúk! Szép munka volt! Mától ti vagytok az új, első számú szakaszparancsnokok.

Miközben tisztlegtem neki, az izzadság végigfolyt az arcomon, és olyan büszkeség és elégedettség árasztott el, amit a mai napig érzek. Ez volt az első alkalom, hogy a legjobbnak bizonyultam. És ez egy olyan pillanat volt, amit ki kellett élvezni.

Sok minden következett ebből: amíg korábban elvörösödtem, és utáltam, ha nagy tömeg előtt kellett beszélnem, most magabiztosan álltam a közönség előtt; amíg korábban a háttérbe húzódtam, most átvettem az irányítást, és mutattam az utat. De leginkább arra jöttem rá, hogy képes vagyok sikereket elérni, tudok másokat vezetni, látom az összefüggéseket, magabiztos vagyok – és elég érett, hogy mindezzel tisztában is legyek.

Felnőttem.

2. fejezet

Útkeresés

„Nem juthatsz el oda, ahova szeretnél, ha nem tudod, hol vagy.”

Örnsköldsvik, 2015

Virrad, kezd előbújni a nap, épp most futottam fel a kedvenc hegyemre. Ősz van, hónapok még nyoma sincs, és látni a csupasz síugró sáncot, ahogy fenyegetően kiemelkedik a homályból.

Érzem az ismerős fájdalmat, és előrehajolok, hogy lecsendesítsem ziháló lélegzetem. A hegytetőn parkoltam le az autót, hogy először

lefelé, majd felfelé futhassak, és végül a hegy legmagasabb pontján fejezhessem be az edzést. Lenézek az ösvényre, arra számítva, hogy meglátom az ismerős, aranyszínű bundát. Hmm. Arthurnak semmi nyoma.

Úgy döntök, hogy nem esek pánikba. Habár a svédországi erdők és hegyek merőben különböznek az ecuadori dzsungeltől, ahol Arthur az első, titokzatos éveit töltötte, feltalálja magát.

Ami azt jelenti, hogy többnyire visszamegy oda, ahol utoljára látott, vagy ahol leparkoltam az autót. Csakhogy már eléggé későre jár, és az aggodalomtól kezd összeszorulni a gyomrom. Nagy sebességgel lefelé indulok a hegyről, a sziklákat és a kiálló gyökereket kerülgetve. Hozzászoktam már ehhez a fajta futáshoz, így hamarosan már az ösvény felénél járok.

Arthurnak még mindig semmi nyoma. Eszembe jut, hogy a találkozásunkat követő napon jól eltévedtünk a csapattal, mert nem jól olvastuk a térképet, Arthur pedig akaratan kívül még jobban tévútra vezetett bennünket. Talán Arthurt ma reggel cserben hagyta a belső iránytűje...

Egyre jobban szorít a gyomrom, megfordulok, és visszaindulok a csúcsra. Ahhoz túl messze vagyunk, hogy Arthur egyedül hazainduljon, biztosan itt lesz valahol a közelben. De egyre későbbre jár az idő, és hegynek felfelé sokkal lassabban haladok, mint lefelé.

Amint felérek és megpillantom a sűrű sáncot a még mindig sötét égbolt előtt, az autóhoz indulok. Nincs ott semmi, pár szabadon álló sziklán kívül.

Aztán hirtelen vakkantást hallok. A kocsi mögül egy négy lábbon járó, aranyos bundájú szőrgombolyag jön elő ugatva. Arthur olyan örömmel rohan felém, mintha hónapok óta nem látott volna. Rám ugrik, egyre magasabbra ugrál, és úgy ugat, mintha csak

azt kérdezné: „Hát nem mókás?” Annyira boldog vagyok, amiért megkerült, hogy azt sem bánom, kis híján ledönt a lábamról. Letérdelek hozzá, a pofájához nyomom az arcomat, és magamhoz ölelem bundás testét.

Mégsem vezett el.

Åren túl, 1995-től

Mindennél jobban utálok eltévedni. Talán amiatt, hogy gyerekkoromban hosszú órákon át bolyongtam az erdőben az ellenőrző pontokat keresve a tájfutó versenyen. Talán a rám törő pánik teszi, ami akkor fog el, amikor a sáros térképre nézek a dzsungel közepén, és fogalmam sincs, hol vagyunk. Vagy egész egyszerűen azért, mert ha eltévedünk, azzal egy lépéssel közelebb kerülünk a vereséghez. Bármi okozza is, nem szeretem tehetetlennek érezni magam.

Szerencsére a katonaságnál töltött idő alatt sokkal magabiztosabb lettem tájékozódás tekintetében. Semmi sem segít úgy a koncentrációban, mint amikor mínusz 35 fokban harminc ember élete függ attól, hogy jól határozod-e meg a koordinátákat a térképen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kezdttem rájönni, hogy vannak dolgok, amikben jó vagyok, és ezek közül a síelés volt a kedvencem. A seregben rengeteget gyakoroltuk a sífutást; tudtam, hogy egyre jobb és jobb leszek benne, és egyszerűen képtelen voltam ráunni. Az eltávozást gyakran hegyi síeléssel töltöttem a többi kadét társaságában. A hadseregnek volt egy faháza a kis riksgårdseni síparadicsomban, és az eltávozásra járó pénzünket beválthattuk busz- és sítérletre.

Természetesen a Helenával való találkozások között kerítettem erre sort. Sajnos nem találkozhattam annyit vele, amennyit szerettem volna. Emlékszem, hogy rengeteget írtunk egymásnak – szerelmes leveleket, hogy egészen pontos legyek. Legalább annyira szerettem írni ezeket a leveleket, mint kapni őket. Csak ritkán volt alkalmunk beszélgetni.

„Egyetlen telefonvonal van, és az is állandóan foglalt” – panaszkodott Helena, és igaza volt. Ma már nehéz elképzelni, hiszen állandóan kapcsolatban vagyunk egymással, és mindenkinek van mobiltelefonja, de akkoriban sorba kellett állnunk, hogy telefonálhassunk – meg kellett küzdenünk a telefonidőért. Nem csoda, hogy sok friss kapcsolat nem élte túl a távolságot.

Nem úgy a miénk. Bár sok elfoglaltságunk volt – Helena még iskolába járt, és a lovaglás, a foci és az egyéb sportágak mellett, amiket még űzött, rengeteget kellett tanulnia is –, mindig szakítottunk időt egymásra. Komoly volt köztünk a dolog, és ezzel tisztában is voltunk.

Időközben elkezdtem síoktatói képzésre járni Järpenbe, ami egy kis település nem messze Årétól, Svédország legnagyobb síparadicsomától. Úgy terveztük, hogy amint Helena befejezi a tanulmányait, csatlakozik hozzám, majd együtt folytatjuk a sportolást, és közben elgondolkodunk azon, hogyan tovább.